

Acest nou Cuvînt a fost alcătuit de către [Părintele Gheorghe Calciu](#) (1925-2006) – la cererea a numeroși tineri din România, și îndeosebi a studenților din A.S.C.O.R. – după 20 de ani de la rostirea la Radu-Vodă a celor “Șapte cuvinte către tineri” (și a “Cuvîntului suplimentar către tinerii teologi”) care aveau să-i aducă arestarea și condamnarea la 10 ani de închisoare (din care a efectuat 5: 1979-1984)

*

, urmați de exilul la care a fost împins de Securitate (din 1985).

Textul – cu cîteva minime îndreptări tacite – este reprodus aici din revista

Puncte cardinale

(an VIII, nr. 4/88, aprilie 1998, pp. 1-2), unde a apărut pentru prima oară în țară, cu titlul redacțional “Hristos a înviat în inima ta!”. Cele cîteva paranteze drepte îmi aparțin.

(Răzvan Codrescu)

NOUL CUVÎNT CĂTRE TINERI AL PĂRINTELUI GHEORGHE CALCIU

Iar în ziua întâi a săptămînii, Maria Magdalena a venit la mormînt dis-de-dimineată, fiind încă întuneric, și a văzut piatra ridicată de pe mormînt. Deci a alergat și a venit la Simon-Petru și la celălalt ucenic pe care îl iubea Iisus, și le-a zis: “Au luat pe Domnul din mormînt și noi nu știm unde L-au pus”. Deci a ieșit Petru și celălalt ucenic și veneau la mormînt. Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergînd înainte, mai repede decît Petru, a sosit cel dintîi la mormînt. Și, aplecîndu-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit și Simon-Petru, urmînd după el, și a intrat în mormînt și a văzut giulgiurile puse jos, iar marama care fusese pe

capul Lui nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic, care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut. Căci încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți. Și s-au dus ucenicii iarăși la ai lor. Iar Maria stătea afară lângă mormânt, plângând. Și pe când plîngea, s-a aplecat spre mormânt. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezînd, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Și aceia i-au zis: “Femeie, de ce plîngi? Pe cine cauți?”. Ea le-a zis: “Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”. Zicînd acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stînd, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: “Femeie, de ce plîngi? Pe cine cauți?”. Ea, crezînd că-i grădinarul, a zis: “Doamne, dacă tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica”. Iisus i-a zis: “Maria!”. Întorcîndu-se, aceea l-a zis pe evreiește: “Rabuni!” (adică: Învățătorule!). Iisus i-a zis: “Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu! Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”. Și a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și că acestea i le-a spus ei.

(Ioan

n

20, 1-18)

Giotto - Noli me tangere

Oare ce cuvînt nou le mai poate spune cineva tinerilor mei prieteni? Au trecut de atunci ani îndelungați. O nouă generație s-a ridicat, călită de o experiență unică și, poate, atinsă de un nou scepticism, născut din contactul cu lumea Occidentului rătăcită de la dreapta credință. Poate că astăzi, chiar mai mult decît atunci cînd am rostit eu cele “Șapte cuvinte...” [1978],

sufletul tinerilor – pe care îi consider prietenii mei, ca și atunci (căci tot în numele lui Iisus Hristos vorbesc) – este lovit de maladii psihice aduse din lumea largă de o propagandă perfidă, deghizată adeseori sub masca unei democrații deșuchiate și luînd înfățișarea creștinismului, așa după cum satana se îmbracă în lumină de înșel pentru a înșela pe cît mai mulți. Atunci erai oprimat prin forță, ceea ce crea în tine o rezistență naturală față de un sistem de gîndire materialist, cu aspect mistic. Nu credeai, tinere, în nimic din ce ți se spunea pe atunci, pentru că, așa cum știi, sub forma adevărilor relative, pe care stăpînii vremii le proclamau ca adevăruri absolute, se ascundea o minciună deopotrivă totală și totalitară. Atunci glasul preotului ajungea la tine prin predica rostită cu prețul libertății și chiar al vieții, iar adevărul lui Hristos ți consola sufletul rănit de violența limbajului politic și de teroarea fizică. Atunci ți se vorbea de internaționalismul comunist și de existența exclusiv materială, prin care se căuta uciderea iubirii universale a Mîntuitorului. Atunci ți se spunea că ești o simplă piesă, fără libertate, în mecanismul social și politic, că numai integrarea în necesitate își aduce libertatea. Hristos te chema însă la o libertate mai mare, de cu totul alt ordin, atunci cînd spunea: “Sfințește-i pe dînșii întru adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul”

[1]

sau “Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”

[2]

Nu este așa, prietenul meu, că atunci Adevărul creștin ți se părea limpede și ușor de înțeles? Oare acum, în plasa de minciuni care te cuprinde din toate părțile, mai poți distinge la fel de lesne adevărul de neadevăr? Sub năvala “evangelizării” de tip protestant și american, în care adevăruri parțiale ale creștinismului îți sînt predicate pe fondul satanic al rock-ului și în forma teatralizării de cartier, cu răcnete și lacrimi false, cu minuni și vindecări care plouă peste capul tău buimăcit, cum mai poți găsi pe Hristos cel adevărat în inima ta? Ieri, sub teroarea ateismului comunist, puteai să-ți împodobești sufletul cu trupul Domnului, uns cu miresme, așa cum îl pusese în mormînt Iosif și Nicodim. Astăzi, sedus de ritmul infernal al tobelor și de vuietul cu ritm sălbatic al “propovăduirii” sectante, nu-L mai găsești pe Dumnezeu și stai, ca Maria Magdalena, plîngînd în fața mormîntului gol al sufletului tău.

Cine ți L-a furat pe Dumnezeu? Care grădinar L-a ascuns de tine, ca să fii acum singur și să plîngi?

Întoarce-te la adevărul simplu al credinței și la tex-tul învierii lui Hristos. Aleargă ca Petru și Ioan spre mormîntul Domnului, apleacă-te, intră, și vei vedea și vei crede, cunoscînd Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți!

Poate că ieri, cînd comunismul căuta să smulgă orice credință din inima ta și să facă din tine un simplu șurub în angrenajul mașinii sociale, tu, dintr-un spirit de revoltă tinerească, îl aveai mai mult pe Hristos în sufletul tău decît îl ai astăzi. Azi ești atacat din toate părțile, cu zgomot ritmic de tobe, de toate organizațiile anticreștine, care vor să facă din vechile popoare credincioase un fel de amestec inform, ușor de condus acolo unde vor ei, așa cum se întîmplă și cu lumea politică, unde cîțiva indivizi sînt unși în taină și puși să conducă, de pe poziții internaționale de forță, toate popoarele: ei decid ce neam are dreptul să nască prunci sau să moară prin nenașteri; ei se substituie lui Dumnezeu și trasează destinul națiunilor după placul sau interesul lor. Cine nu se supune, să piară!

[3]

Acest totalitarism se exprimă tot mai mult și în viața Bisericii, prin organizații internaționale ecumenice de tip masonic, care impun, de fapt, o nouă religie, o nouă liturghie, fără nici o

sacralitate, fără taine și fără ritual, ca într-o piesă modernă. Teatrele așa-zis religioase, pe care le vedeți înjghebate prin piețele publice de anumiți tineri veniți din Occident, reprezintă desacralizarea creștinismului și a liturghiei, desacralizare la care, din nefericire, se pretează și unii reprezentanți ai clerului ortodox, așa cum este cazul broșurii

„Reconcilierea – dar al lui Dumnezeu și început de viață nouă”, editată la Iași, în 1995, printre editori găsindu-se și un preot ortodox (desigur, nu fără aprobarea ierarhului său). Această lucrare, în porțiunea ei liturgică, este un atentat la sfințenia liturghiei ortodoxe și o negare a valorii ei de taină.

Cum să nu stai, ca Maria, în fața unui mormânt gol? Toate aceste atacuri sînt date împotriva ta, tinere, cu osebire împotriva ta, căci ești mai lipsit de apărare și mai sensibil la nedreptăți; și toate vor să-ți spună că ești un mormânt gol dacă nu ascuți de ei. Însă stă scris: “Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispitiți [cercetați] duhurile de sînt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume”

[4]

Cine ispitește astăzi duhurile dacă sînt de la Dumnezeu, cînd înșiși preoții ortodocși și catolici ajung să predice un mesianism anticreștin, asemenea sectelor înființate de rebelii Bisericii? Cine te apără de rătăcire, fratele meu mai tînăr? Și cine îți reîmpodobește inima cu prezența lui Hristos cel adevărat, nu cu hristoșii mincinoși ai veacului acestuia?

“Și celor cîți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sînge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvîntul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi, și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr...Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har”

[5]

Te-ai născut, tinere, din nou, nu din poftă trupească, nici bărbătească, ci din Dumnezeu, Care S-a făcut trup pen-tru tine și din a Cărei plinătate te-ai împărtășit, și har după har ai luat. Acest har îți este scut împotriva desfrînărilor la care te îndeamnă învățătorii tăi de azi, vorbindu-ți despre libertate ca despre ridicarea oricăror opreliști din fața ta. Bunul simț este un fetiș, cinstea – o noțiune perimată, sexualitatea – o descătușare a animalului din tine, asemănarea ta cu Hristos – o poveste creată de preoți, iar iubirea de Dumnezeu și de semenii – o nouă formă de încătușare a personalității. Cercetează în inima ta, dincolo de acest hățuș diabolic al minciunii, și vei găsi Adevărul, singurul care te face liber! Și supremul adevăr e Învierea. Învierea lui Hristos, ca pîrgă a învierii tale. Se apropie Săptămîna Patimilor, pe care o

Întîmpinăm plini de durere și pocăință pentru participarea noastră la uciderea lui Hristos, nu numai din simplă descendență “adamică”, dar și prin actele noastre de fiecare clipă prin care L-am rănit pe El, idealul desăvîrșirii umane, prin căderile noastre de fiecare zi. Preotul va proclama de la altar “moartea lui Dumnezeu”, iarăși și iarăși, halucinant și obsedant, în timpul celor 12 Evanghelii. În Vinerea Mare, ne vom tîngui ca Sfînta Fecioară pentru moartea Lui: “Primăvară dulce, Fiul meu cel dulce, frumusețea unde Ți-a apus?”. Îndurerați vom fi și plini de lacrimi, dar niciodată deznădăjduiți, fiindcă știm că a venit vremea cînd “Fiul Omului va fi prins și dat pe mîna bătrînilor, care-L vor judeca și-L vor condamna, și va fi dat la moarte, dar a treia zi va învia”

[6]. De aceea și cîntăm în timpul

Prohodului: “Ca un leu, Tu, Doamne, în mormînt apunînd, ca un pui de leu Te scoli, înviind din morți”.

Cu carnea sfîșiată, îmbătrînită de chinuri, Hristos se scoală “ca un pui de leu”, înnoit prin spiritualizarea totală a trupului. “Ca un pui de leu” iese din giulgiurile întărite de miruri, lăsîndu-le neatinse, păstrînd forma; “ca un pui de leu” se ridică strălucitor prin piatra mormîntului, fără a lăsa urme, piatră pe care, apoi, îngerul o va ridica pentru a arăta femeilor că Iisus nu mai era în mormînt: “Veniți de vedeți locul unde a zăcut!”

[7]. Hristos a înviat!

Paradoxal: preotul, care îți spusese că Hristos a murit, proclamă acum, în lumina strălucitoare a Adevărului, că El a înviat. El știe, el îți propovăduiește adevărul Învierii cu convingere. Nu mai ești un mormînt gol, prietene! Hristos cel înviat te locuiește și bucuria Lui rămîne întreagă în tine.

De Paștele lui 1981, eram în închisoarea Aiud. Dimineața, cînd garda se schimba, încalcînd toate regulamentele draconice ale închisorii, i-am spus gardianului (unul dintre cei mai cruzi): “Hristos a înviat!”. A ezitat cîteva clipe, în care, ca într-o străfulgerare, am văzut perindîndu-se pe chipul lui inocența copilăriei, cînd mama sau bunica îl ducea de mîină la biserică și cînd auzea glasul ca de înger al preotului spunînd: “Hristos a înviat!”. După această clipă de ezitare, mi-a răspuns în șoaptă: “Adevărat a înviat!”. A fost pentru mine cea mai sigură dovadă că nu mă înșelasem niciodată în această privință: cel care mă tortura îmi confirma Învierea Domnului! Am plîns în tăcere, cu lacrimi de bucurie.

Mai tîrziu a venit colonelul Prisăcaru, să-mi dovedească, acolo, după gratii, în frig și foame, prin argumente marxiste, că era stupid să cred și să afirm învierea lui Hristos. A intrat în celulă și i-am spus: “Hristos a înviat!”. M-a privit fix cîteva secunde și apoi m-a întrebat: “L-ai văzut tu?”. “Nu L-am văzut eu, domnule colonel, dar cred în Înviere pentru autoritatea celor care L-au văzut înviat și au mărturisit: apostolii și ucenicii, femeile mironosițe, ostașii care au zăcut ca morți, străpunși de lumina Învierii, milioanele de mucenici care, în clipa morții martirice, au avut viziunea lui Iisus cel înviat. Nici dumneavoastră nu ați văzut Polul Nord, dar nu vă îndoiti de existența lui, pentru autoritatea celor ce v-au informat. Nu i-ați văzut pe Marx, nici pe Engels, nici pe Lenin, dar credeți în existența lor și, presupun, în teoriile lor, pentru autoritatea celor ce vă vorbesc despre ei...”

Mă risipeam într-o argumentație stupidă și cadaverizată, folosind dovezi omenești, moarte dinainte de a le fi rostit, atunci cînd Adevărul suprem constă în simpla lui proclamare. Treceam, oarecum, prin situația Sfîntului Apostol Pavel, care făcea uz de filosofie în fața cetățenilor athenieni, vorbind despre iraționalul, antiraționalul act al învierii

[8]

. Ucideam, treptat-treptat, duhul adevărului pe care gardianul de mai înainte îl aprinsese în celula mea prin simpla confirmare a Învierii: “Adevărat a înviat!”...

Tinere prieten, pot să-ți înșir dovezile biblice ale Învierii, pot să te trimit la mormînt cu Petru și Ioan, ca să vezi cum a ieșit Iisus din giulgiuri, fără să le strice forma, sau din piatră, fără s-o spargă; pot să-ți spun, ca pe apă, toate arătările Lui în fața apostolilor, a ucenicilor și a sfinților. Toate sînt, în gura mea, fum și ceață, dacă Duhul lui Dumnezeu nu vorbește prin mine. Hristos a înviat în inima ta înainte de a ți-o spune eu sau altcineva. Și tu știai acest lucru și l-ai confirmat, asemenea gardianului meu, atunci cînd ai strigat din adîncul convingerii neargumentate: "Adevărat a înviat!".

Nu alerga după spectacole; nu alerga după minuni ieftine făcute pe scenă; nu alerga la bolboroselile fără sens ale sectanților: vorbele lor neînțelese sînt șerpi care le ies din gură! Nu alerga la teatralitatea predicării unora ca aceștia: toate sînt minciuni, toate sînt armele ascunse ale satanei! Mergi la cel mai simplu dintre adevăruri, la cel mai neargumentat și mai de neargumentat:

Hristos a înviat!

—

Adevărat a înviat!

Note:

* Părintele Calciu a însumat sub comuniști 20 de ani de închisoare și un an de domiciliu obligatoriu (1948-1964; 1979-1984). Pentru detalii biografice, a se vedea, pe acest blog, [Păr](#)

intele Calciu: portret biografic

(Răzvan Codrescu) și

Gheorghe Calciu în documentele C.N.S.A.S. – I

(Lucian D. Popescu).

[1]

Ioan

17, 17.

[2]

Ioan

8, 32.

[3]

Tragedia poporului sîrb, bombardat un an mai tîrziu, chiar în perioada Postului Mare și a sărbătorilor pascale, cu o sălbăticie mai mare decît cea care i se imputa lui însuși, avea să confirme dureros această apreciere aparent exagerată.

(*Nota Red. P. C.*)

[4]

I Ioan

4, 1.

[5]

Ioan

1, 12-14 și 16.

[6]

Cf.

Matei

16, 21 și 17, 23 sau 20, 18-19;

Marcu

10, 33-34;

Luca

9, 22 sau 18, 31-32.

[7]

Matei

28, 6.

[8]

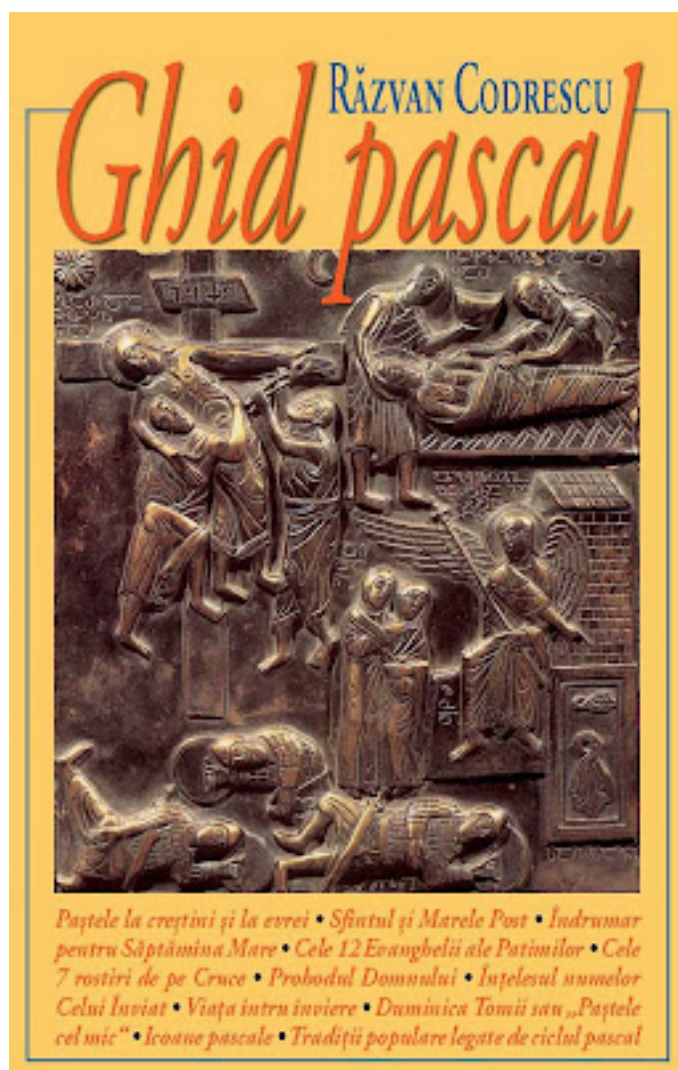
Cf.

Fapte

17, 15-32.

La Mănăstirea Diaconești, în toamna lui 2006
Se mai găsește încă în librării:

Răzvan Codrescu, [Ghid pascal](#), apărut cu binecuvîntarea și cuvîntul înainte al P. S. Lucian, Episcopul Caransebeșului, Editura Christiana / Editura Sf. Siluan (Mănăstirea Nera), București, 2009, 190 pagini + 8 planșe color. **Mai**
puteți citi pe acest site:

[Paști și... Paști](#) (autor Răzvan CODRESCU) [Ghid pascal](#)